

Крамниця на вулиці Роял. Книга 1

Про книгу

Нола Тренхольм готується розпочати життя з чистого аркуша. Але придбаний нею креольський котедж приховує безліч сюрпризів. І найбільший - це примарні сусіди, які зовсім не збираються полишати будинок. Нола не може спілкуватися з привидами так, як це робила її мачуха, тож єдиний вихід - звернутися по допомогу до Раяна. Цей чоловік із темним минулим колись розбив їй серце, тож вона зовсім не готова до нової зустрічі з ним.

Однак, щоб вигнати примар із дому, Нола і Раян мають спочатку розібратися з привидами власного минулого. Бо несподівано це минуле стукає у двері...

*Крамниця
на вулиці Роял*

КАРЕН ВАЙТ

КСД

KAREN WHITE

*The Shop
on Royal Street*

A Novel

КАРЕН ВАЙТ

*Крамниця
на вулиці Роял*

Роман

ХАРКІВ
2023 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0436-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: White K. *The Shop On Royal Street : A Novel* / Karen White. — New York : Berkley, 2022. — 384 p.

Переклад з англійської *Наталії Третьякової*

Вайт К.

В14 Крамниця на вулиці Роял : роман / Карен Вайт ; переклад з англ. Н. Третьякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 496 с.

ISBN 978-617-15-0264-2

ISBN 978-059-33-3458-4 (англ.)

Нола Тренгоlm готується розпочати життя з чистого аркуша, придбавши й реставрувавши чудовий старовинний креольський котедж у Новому Орлеані. Цей будинок для неї — немов кохання з першого погляду. Проте власником будинку виявляється Бо Раян — чоловік, що в юності неодноразово захищав Нолу від небезпек і навіть рятував їй життя, проте розбив серце. І знову, прагнучи захистити подругу, Бо попереджає: котедж приховує безліч сюрпризів. Серед них — примарні сусіди, які зовсім не збираються полишати будинок, адже тут колись було скоєне вбивство. Нола не може спілкуватися з привидами так, як це робила її названа мати, тож, щоб вигнати примар із дому, вони з Бо мають спершу розібратися з привидами власного минулого. Бо несподівано це минуле стукає у двері...

УДК 821.111 (73)

© Harley House Book, LLC, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

найдавніші друзі — найкращі друзі.

Розділ 1

Відбитки пониклого бананового листа тіннями лежали на вкритих брудними плямами вікнах старого будинку. Вони збуджували в мені думки про приховані людські спогади, думки про минуле, що давно вже зникло, але досі залишається ув'язненим у стінах напіврозваленної будівлі. Дашок над ґанком провис, неначе обтяжений вагою досвіду людей, які крокували колись цими коридорами, перш ніж назавжди вийти крізь двері та вікна.

Я ступила на поріг і пальцями торкнулася до райдужних намистин — оздоб до свята Марді Гра, — що висіли на перилах, чергуючись із порожнинами від зниклих рейок. Фасад будинку від цього скидався на усміхнений геловінський гарбуз. Повзучі ліани з зарослого двору майже повністю пообплітали три вікна-гільйотини, що разом зі вхідними дверима обрамляли присінки. Ці рослини дуже пасували до закинутої, примарної атмосфери креольського будинку, який я вже твердо вирішила купити. Ця напівзруйнована будівля була для мене символом. Закликом до зброї.

Новим місцем, де можна почати все заново після неочікуваного приголомшливого провалу й складної плутанини неправильних рішень, дурості та невиправданої переконаності, такої самонадійної, що аж стає моторошно. Усе це майже вибило мене з колії, мало не пустило під укіс усе моє життя, навіть незважаючи на мою сім'ю, — я не була впевнена, що справді заслуговую на всю їхню любов і підтримку.

— Ноло...

Голос моєї названої мами був стурбований і насторожений, але все ж вона зупинила себе. За останні шість років ми обидві збагнули, що я маю сама ухвалювати свої власні рішення. Та відповідати за їхні наслідки.

Я повільно пробралася поламаними дошками з плямами побитої термітом деревини — ходити по тих мереживних переплетіннях було небезпечно, як по тонкому льоду. Плями вицвілої фарби кольору фуксії на вхідних дверях і консолях, що підтримували дашок над ґанком, різко контрастували з незмінно блакитною стелею та лаймово-зеленою обшивкою стін. Низка запорошених блакитних пляшок стояла на

стулці одного з вікон — не найнадійніше місце для чогось настільки крихкого. Можливо, той, хто їх туди поставив, хотів випробувати долю.

— Знадобиться трошечки попрацювати, — сказала я. — Просто додати затишку. І, можливо, кілька галонів фарби та лляної олії. — Я озирнулася на тротуар, де моя названа мама, чарлстонська ріелторка Мелані Міддлтон Тренголл, стояла в туфлях на високих підборах — хоч я й попереджала її про бруківку в Новому Орлеані. На її обличчі застиг такий вираз, ніби вона щойно побачила залізничну аварію. Я засміялася б, якби тільки вона не дивилася зараз на будинок, який я намірилася купити.

Вона пробурмотіла собі під ніс щось дуже схоже на: «Ой, ні, тільки не знову». Голосніше вона мовила:

— Знаєш, Ноло, мені досвід підказує, що цьому будинку потрібні не просто фарба та лляна олія. Доречнішими були б куля для знесення стін чи вогнемет.

Намагаючись її відволікти, повз сміття, звалене на ганку, серед якого була навіть викинута дошка для серфінгу — не зовсім недоречний предмет в еkleктичному Фобур-Марині, — я вказала на високий олеандр. Із нього звисали білі прив'язлі воронкоподібні квіти, неначе сп'янілі від спеки.

— Передній і задній сади трохи позаростали, але в них стільки розкішних рослин! Просто дочекатися не можу, коли вже дідусь приїде погостювати й поділитися досвідом.

Я сказала це з усмішкою, шалено сподіваючись, що вона зрозуміє, як мені потрібно, щоб вона побачила те, що бачила я: можливості та надію, яких — я це відчувала — так відчайдушно потребували і будинок, і я. Побачила б красу й життя, що існували просто під поверхнею, і вийшли б назовні, якби нам дали змогу скинути стару фарбу. Я знов озирнулася навколо, щосили намагаючись бути чесною з собою. Так, можливо, знадобиться не лише освіжити та додати затишку. Але що б не було потрібно — я готова була взятися за це. Я розправила плечі й подивилася просто на Мелані. В одному я була впевнена: підвалини в нас міцні. Цей будинок і я вмели виживати.

— Ноло... — почала знову Мелані, але замовкла.

Вона поглянула мені в очі, і її погляд потеплішав від розуміння. Вона успадкувала історичний будинок у Чарлстоні, хоча все життя відчувала ворожість до старих домів. Справа була не стільки в самих

будівлях, скільки в неспокійних душах колишніх жителів, які не покидали помешкання й наполегливо прагнули спілкування з нею. Це був дар, який вона вперто намагалася заперечувати майже все своє життя, але з яким, здавалося, нарешті змирилася. Із плином часу той «камінь на шиї» — так вона колись назвала ту успадковану нею архітектурну реліквію — усе менше скидався на тягар і все більше ставав теплою та привітною оселею, де вона жила з чоловіком, дітьми й зграєю собак. Наче знехотя, вона почала захоплюватися старими будинками. Я навіть чула, як вона в розмові з клієнтом називала один із них «частинкою історії, до якої можна доторкнутися руками».

І от зараз вона дивилася на мене з усе більшим розумінням у погляді. Я відчувала, що вона бачить у цьому будинку те саме, що бачу в ньому я. Мій шанс рухатися назустріч життю, так само як успадкування її власного будинку, підштовхнули її вперед. Так, звісно, штурханами та криками — але тільки вперед і в правильному напрямку. В очах у неї мерехтіло світло, і я сподівалася, що в її практичних думках не дзеленчить касовий апарат.

— Ну коли так, — сказала вона, обережно ступаючи на нижню сходинку ганку, — тоді зазирнемо всередину.

Напруга, що стискала мої груди, ослабла — і я змогла глибоко вдихнути, засовуючи руку в іржаву металеву поштову скриньку, прибиту до однієї з квадратних колон, що підпирали піддашшя.

— А це точно гарна ідея? — завагалася Мелані. — Адже будь-хто може просто зайти всередину та вкрасти все, що завгодно.

— Так, еге. Красти, на щастя, уже нічого. Усе, що має хоч якусь цінність, давно вже вкрадене або ще кудись поділося. Принаймні Алі сказала, що це гарна ідея — увійти туди.

— А хто така Алі? Що там із тим... як його?..

— Із Френком? — здогадалась я. — Він відмовився бути нашим ріелтором. Сказав щось про те, що більш не збирається показувати мені жодних будинків, якщо ти будеш із нами. Я впевнена — це тому, що він визнає, яка ти досвідчена агентка з нерухомості. До того ж удвох ви мені не потрібні.

Я вирішила, що не обов'язково Мелані знати, якими словами Френк її описував: «напосідлива, владна, бездушна скалка в дупі». А решту взагалі не можна повторювати в пристойному товаристві.

— Добре. Він нам лише заважав би. Я рада, що нарешті він був досить люб'язний, щоб це визнати, — заспокоїлась Мелані.

Ховаючи усмішку, я встромила старезний залізний ключ у замок і почала розхитувати, як Алі наказала мені по телефону.

— Алі говорить, що власник готовий прийти й відповісти на будь-які запитання. Очевидно, той власник — міцніший горішок, і його не злякати пістолетом для виготовлення етикеток. — Я прикусила язика, продовжуючи й далі розхитувати ключ і сподіваючись, що Мелані не помітила моєї обмовки.

— Що, даруй? Ти бачила взагалі портфель Френка? Там просто стихійне лихо якесь було. Він мав би подякувати, що я там лад навела.

Двері відчинилися самі собою, урятувавши мене від необхідності щось відповідати, — хоча я й не помітила, щоб повернувся ключ чи клацнув замок. Я відчувала на собі погляд Мелані.

— Це виявилось простіше, ніж я думала, — весело промовила я. — Алі казала, що замок мені потрібно буде замінити в першу чергу, бо особисто їй, щоб його відімкнути, знадобилася ціла вічність. А в мене, мабуть, рука легка.

Я переступила поріг, чуючи тихий стукіт підборів Мелані, що йшла за мною. Її погляд свердлов мені потилицю. Я зачинила двері, а тоді повернулася до неї обличчям:

— Пам'ятай, про що ми домовились. Якщо почувеш або побачиш щось дивне, доки ми оглядатимемо цей будинок, — будь ласка, тримай це при собі. Я не з тих, хто вміють говорити з покійниками. Окрім того випадку в Чарлстоні, у них немає причин турбувати мене, і я можу залишатися в блаженному невіданні поруч із ними. Якщо я відчуваю зв'язок із будинком, мені байдуже, чи блукають його коридорами натовпи душ, — я їх не чую й не бачу, тож вони не заважатимуть мені спати вночі. До того ж у Новому Орлеані немає таких старих будинків, у яких не було б хоч однієї примари. Це факт.

Мелані напружено всміхнулася:

— Звісно.

Ми взялися оглядати інтер'єр будинку. Ми обидві мовчали. Або ті світлини, які мені надіслали на електронну пошту, були зроблені пару десятків років тому, або хтось дуже майстерно володів фотошопом. Не прихована під жодними меблями подерта кипарисова підлога зяяла перед нами відкритою раною. Стару деревину вкривали барвисті

плями різних розмірів, і я пообіцяла собі, що не буду надто пильно придивлятися чи намагатися збагнути, від чого вони. Особливо ті, що точно не пов'язані з водою чи домашніми тваринами.

Наче жінка, що під час пологів намагається уявити, скільки щастя отримає після цього болю, я сказала:

— Могло бути й гірше.

— Куди ще гірше? — Мелані підійшла до залишків каміна. Дерев'яну конструкцію вирубали, схоже, сокирою, судячи зі слідів на гіпсокартоні навколо, таких глибоких, що було видно балки під ним. — Ну, власне, усе можна виправити сірником і легкозаймистою рідиною.

— Ой, та годі! Я знаю, що ти насправді так не думаєш. Принаймні зараз уже ні. Згадай тільки про наш будинок на вулиці Тредд. І будинок твоєї матері на Легаре. Ти допомогла врятувати їх обидва — а вони ж були на волоску від руйнації. І навіть тобі довелося визнати, що зрештою воно було того варте.

— Може, й так. Але вони були все ж недалеко від розвалу, а цей далеко за його межею. Мало не на порох розсипається. Я думаю, він буде вдячний, якщо його зрештою позбавити від страждань.

— Дивись, — сказала я, тицяючи пальцем в одну з дірок у гіпсокартоні. — Уяви тільки, якими гарними можуть стати ці стіни, якщо ми знімемо весь цей гіпсокартон і замінимо його штукатуркою. І оновимо підлогу, й полагодимо всі дерев'яні частини вікон і дверей. Поглянь лише, які високі стелі! Уяви собі історію в цих стінах.

Доки я говорила, вона дивилася мені за спину, у бік сходів без перил, стежачи за чимось поглядом. Чи за кимось. Я не оберталася. Вона з помітним зусиллям повернула увагу до мене й знову натягнуто посміхнулася.

— Спальні нагорі?

— Так. Лише дві, і, судячи з поверхового плану, зовсім крихітні. Їх треба було вмістити під крутий двосхилий дах. Я ззовні помітила два мансардні вікна, тож там принаймні має бути світло. Можливо, мені доведеться знести стіну, щоб збільшити обидві спальні, а також зробити ванну кімнату просторішою. І більш функціональною.

— Більш функціональною?

Я намагалася говорити якнайшвидше та якнайтихіше, десь у глибині душі сподіваючись, що вона не все почує й посоромиться перепитувати. Вона надто переймалася через свій вік — без жодної

причини, крім того факту, що була на кілька років старша за мого тата. І це мало б мене убезпечити від подальшого контролю стану будинку та мого здорового глузду.

— Алі говорила, що немає унітаза. І раковини. Але принаймні тут, унизу, є туалет із раковиною. Хоча унітаз там, здається, не змивається.

— Ти ж розумієш, що, незважаючи на похилий вік, слух у мене ідеальний, правда ж? — Мелані рушила до сходів, але обернулася, щоб підсумувати: — Отож, ця кімната займає всю довжину будинку й править одночасно за передпокій та за вітальню.

Я йшла за нею, вдихаючи запах її трояндових парфумів — тих, якими вона почала пахтитися приблизно тоді, коли я приїхала додому після першого курсу коледжу.

— Так. Інша кімната, із вікнами на фасаді — це їдальня, а за нею, із вікнами на огорожений дворик, — кухня.

— Я впевнена, що вона така само функціональна, як ванна на другому поверсі.

— Ні, — заперечила я, шалено не бажаючи визнавати, що вона має рацію. — На кухні є раковина.

Мелані зиркнула на мене через плече, але нічого не сказала.

Доки ми піднімалися сходами на другий поверх, температура змінилася, наче налаштування термостата раптово знизилися до одного градуса морозу, незважаючи на гарячі промені сонця, що вільно лилися в одне з мансардних вікон. Тільки от кондиціонера тут не було. І термостата теж. Мелані нічого не сказала, але я бачила, як вона тремтить.

Ми обидві пригнулися нагорі сходів, щоб не вдаритися головою об склепіння. Мелані потирала руки, озираючи ламіновані панелі, розфарбовані «під деревину», що вкривали стіни. Перед брудними вікнами витали порошинки, вони розливали мускусний аромат старого будинку — химерно привабливу суміш запахів пилу, старовинних тканин і лаку для меблів, що викликала у мене легку тугу за домом.

Ця кімната була такою ж довгою, як житловий простір під нами, але значно менш функціональною через похилу стелю. І все ж у ній було багато чарівності, і вона мала такі ж кипарисові підлоги, як і на першому поверсі. Здобуваючи ступінь магістра зі збереження історичної спадщини в Чарлстонському коледжі, я оновила чимало

підлог, і в мене аж пальці свербіли подивитися, що з цими можуть зробити шліфувальний папір та краплина ляної олії.

Погляд Мелані зосередився на зачинених дверях угорі сходів, її рот розтулився, а потім відразу ж затулився. Я пройшла повз неї, повернула ручку й сказала:

— Тут замкнено, і ключа в замковій щілині немає. Я думаю, що це просто шафа. Можна запитати у власника.

— Відчуваєш цей запах? — Вона витягнула шию й понюхала повітря. — Люльковий тютюн. Ніби хтось щойно видихнув мені дим в обличчя.

— Я нічого не відчуваю. Лише запах будинку.

Це була не зовсім правда. Я вловила легенький запах — ледь-ледь чутний.

Вона кивнула, не зводячи погляду з дверей шафи:

— Я думаю...

— Ти обіцяла, — перервала я її.

Я кинула на неї застережний погляд, перш ніж увійти у відчинені двері, що вели просто в одну з маленьких спалень. Були ще дві дверей, одні до другої спальні, а інші — до того, що, мабуть, було колись ванною кімнатою.

Я встромила голову в двері ванної і відразу ж витягла її назад.

— Не раджу туди зазирати.

Я була вдячна за те, що температура так знизилася, позбавивши нас смороду зіпсованого спекою всього, що налипло в трубах.

Я подивилася на високу похилу стелю, на самобутні дерев'яні балки та оздоблення мансардного вікна, на камін, схожий на той, що внизу, із бездоганно збереженою камінною полицею.

— Я думаю, якщо просто переставити ці стіни, ми отримаємо дві спальні пристойного розміру. І...

Мене відволік знайомий мотив пісні *Dancing Queen*, що голосно зазвучав у мене за спиною. Дивуватися було не варто. Голосно наспівуючи пісні групи ABBA, Мелані зазвичай заглушала неспокійних духів, що прагнули з нею поговорити. Я припускала, що їх це дратує так само, як і живих, — тож це був дієвий метод. Це було одне з дивацтв Мелані — безумовно, химерне, але водночас напрочуд симпатичне.

Я зітхнула:

— Добре. Я достатньо побачила тут, нагорі. Спускаймося назад. Обернувшись, я побачила притулені до стіни двері без петель. Відтінок дерева та непрозоре скло верхньої панелі наводили на думку, що вони не з цього дому, але не пояснювали, звідки вони тут узялися.

Мелані перестала наспівувати, нахилилася й оглянула залізний замок і дверну ручку. Вона обережно торкнулася замка пальцем.

— На ручці вибиті літери «М.Б.».

Я нахилилася ближче:

— Я вже не раз бачила такі двері. Вони з культового універмагу «Мезон Бланш» у центрі міста. Коли наприкінці дев'яностих магазин і офіси на верхніх поверхах розібрали, щоб перетворити будівлю на *Ritz-Carlton*, багато непотрібних частин інтер'єру просто розтягли. — Я провела рукою по поодиноких бульбашках на склі, захоплено милуючись товстою деревиною дверей — реліквією часів, коли навіть звичайнісінькі офісні двері виготовлялися з думкою про довговічність. Підіймаючись, я додала: — Здебільшого місцеві жителі, які бажали зберегти щось із тієї визначної пам'ятки Нового Орлеана, а також реставратори, які хотіли мати в своїх будинках шматочок історії. В аспірантурі я бачила багато світлин того, як люди використовували забрані звідти матеріали, наприклад, прилавок для спідньої білизни, перероблений на кухонний острів у будинку у Французькому кварталі.

Мелані раптом повернулася до вікна, злегка схиливши голову, наче слухаючи, як хтось говорить. Вона похитала головою, потім знову почала наспівувати, цього разу *Waterloo*. Не чекаючи на мене, вона вийшла крізь двері й попрямувала сходами донизу, і я поквапилася за нею, лише раз озирнувшись назад.

Я наздогнала її на кухні, де вона поклала свою сумку на подряпану й побиту шашелем стільницю, укриту плямами незрозуміло чого, що мали колір заходу сонця перед грозою. Я вирішила повірити, що це порозливані соус маринара та ульотні коктейлі. Ми обидві старанно уникали обговорення слона в кімнаті — чи що то було там нагорі. Я тим часом розглядала облущений ламінат на підлозі, кути якого відшарувалися, виставляючи на огляд кипарисові дошки під ним.

Мелані відкрила сумку й витягла одну зі своїх сумнозвісних таблиць:

— Я переглянула порівняні ціни на нерухомість у Фобур-Мариньї...

Я підвела руку, зупиняючи її:

— Знаєш, як воно бісить — розмовляти з клієнтом, який хоче купити будинок у Чарлстоні, але не знає, як вимовляються назви вулиць? Вони фонетично звучать, як «Легар», «Вандергост», і це схоже на скрегіт нігтів об дошку. Тож, будь-ласка, місцеві жителі називають його Мар-і-ні. Слово «Фобур» краще взагалі не говорити — воно означає «передмістя», тож це зайве. І коли вже на те пішло — тут трамваї, а не тролейбуси. І найголовніше: ніколи не кажи «Новий Орлеан», добре? Це одне слово — «Новолеан». Інакше люди навколо відчуватимуть те саме, що й ти, коли чуєш, як туристи називають Чарлстон Чактауном.

Мелані пройняв дроз:

— Зрозуміла. Оскільки я думаю, що ми з твоїм татом і близнюками будемо часто в тебе гостювати, важливо, щоб ми якнайскоріше привычалися.

Помітивши мій стривожений погляд, вона швидко виправилася:

— Ну... тобто не надто часто. Ти будеш зайнята роботою, як і ми з твоїм батьком, а в близнюків — навчання. Я просто думала...

Я поклала долоню на її руку і стиснула її. Мелані, незважаючи на всі її викрутаси та дивацтва, була моєю названою матір'ю та запекло захищала відтоді, як я без жодного попередження з'явилася на її порозі. Мені тоді ледь виповнилося чотирнадцять, я була заблудла й самотня, і напевне знала лише одну річ у своєму житті — що мого батька звати Джек Тренголл. Через своє власне занапащене дитинство Мелані впізнала в мені споріднену неприкаяну душу, впустила мене додому без жодних застережень і умов і стала мені матір'ю задовго до того, як одружилась із Джеком і наші стосунки було задокументовано.

— Я теж за вами сумуватиму, — тихо сказала я. — І ви з татом, Джей Джей і Сара можете гостювати в мене стільки, скільки забажаєте. І тітка Джейн, і всі бабусі й дідусі. Тільки не надто часто, гаразд? Мені потрібно навчитися жити самостійно.

Мелані кивнула, стиснувши губи, і очі в неї заблищали; без жодного сумніву, вона пригадувала, як я вперше переїхала до Нового Орлеана — першокурсниця Тулейна, захоплена й схвильована цим новим поворотом. Тоді я бачила попереду лише своє світле майбутнє. Доки схильність до залежності, яку я успадкувала від обох батьків, нарешті не наздогнала мене, і тоді все пішло просто феєрично не в той бік.

У мене запекло в очах, і я, кліпаючи, відкрила рюкзак і дістала свою власну таблицю з останніми продажами в найближчих районах. Цим я заслужила схвальний і трохи здивований погляд. Я не збиралася показувати її Мелані, бо не хотіла, щоб вона знала, що, незважаючи на непохитне рішення залишити свою домівку позаду, є деякі речі, за які мені потрібно триматися. І тому що я збагнула, що їй, можливо, також потрібно підтримувати зв'язок зі мною.

— Скажімо так: стільки проживши з тобою, я, можливо, децю перейняла. З'ясувалося, що таблиці справді можуть бути корисними в ситуаціях, коли важливо узагальнити деталі: такі як пошук будинку або розклад занять. Але не вміст моєї шафи. — Я звела брови: — І не взуття.

— Гм-м. — Так зазвичай Мелані давала мені зрозуміти, що вона має рацію, і згодом я це збагну. — Хай там як, — провадила вона далі, — навіть у тому стані, в якому зараз перебуває цей будинок, його структура здається надійною. Ось чому я не уявляю, звідки така ціна. Вона значно нижча за ринкову, це навіть менше, ніж коштували будинки в гіршому стані, продані без жодного ремонту. Я просто не можу збагнути чому. Я думаю, чи не зазнав цей будинок під час «Катріни» значних пошкоджень, що відлякують покупців.

Я похитала головою, згадуючи всі дослідження, які провела, перш ніж улаштуватися на посаду архітектурної історикині в будівельній фірмі в Новому Орлеані. Я знала, що мені потрібно бути у всеозброєнні, щоб мати аргументи проти всіх батьківських заперечень. Тому я впевнено сказала:

— Ділянка прирічкової частини вулиці Рампарт зазнала певних пошкоджень від вітру, але Мариньї розташований досить високо, щоб не постраждати від повені. Більшість будинків у стилі дев'ятнадцятого століття такі високі, що паводки не можуть завдати їм значної шкоди. Ти, звісно ж, цього не визнаєш, але старі будинки просто побудовані добротніше.

На лобі в Мелані залягли зморшки:

— То чому його досі не купили? Він виставлений на продаж уже понад рік, і ціна настільки нижча за ринкову, що я вирішила, що до неї забули додати ще один нуль. — Вона піднесла свою таблицю ближче до очей і примружилася: — Середній час перебування нерухомості на ринку для цього району становить менше двох місяців — навіть тієї

власності, що потребує капітального ремонту. І, згідно з моїми нотатками, схоже, що гроші за цей будинок шість разів опинялися на ескроу-рахунку в банку, але зрештою угода скасовувалася. — Вона поглянула на мене: — Френк чи та твоя Алі, якщо вони справді вважають себе агентами з нерухомості, мали б вивчити це питання та з'ясувати, чому так відбувалося.

Я промовчала, бо мені не хотілося говорити, що вони, ймовірно, саме так і зробили, але вважали за краще мені нічого не розповідати. Доки Мелані сама не дійшла такого висновку, я прокрокувала повз неї до задніх дверей:

— Погляньмо, що там є у дворі.

Я розчахнула двері й зупинилася:

— Я знайшла унітаз і раковину!

Вони стояли поруч уздовж огорожі. З обох предметів звисали пишні паростки бур'янів, аж до вкритих лишайником цеглин на землі. Багатьом із тих пошарпаних цеглин бракувало кутів, або вони були ще якимось чином пошкоджені. З-поміж них стирчали пучки трави, схожі на лялькове волосся. Із соснової труни, яку, схоже, використовували як квітник, росли напрочуд міцні мініатюрні пальми, і її вкривала неймовірна кількість чогось зеленого та пухнастого, наче щетина на обличчі чоловіка, що не голився кілька днів.

Мелані здригнулася:

— Я помітила, що в сусідів навпроти теж труна замість клумби.

Може, вони не відмовляться від іще одної?

Я стривожено поглянула на Мелані:

— Ти думаєш?..

Вона похитала головою:

— Ні. Її не використовували за призначенням. Це просто... якимось ненормально.

— Власне, у Марині все це майже нормально. Ти помітила у дворі на розі козу в нашійнику зі стразами? Мабуть, вона править власникові будинку за газонокосарку. Тут, як на мене, узагалі вайб крутий. Таке все еклектичне, і я в захваті від тутешньої музичної сцени. Я хочу повернутися до написання музики і думаю, що сюди чітко впишуся. А мій офіс розташований у центрі міста, на Пойдрас, тож туди буде легко їздити. Можна навіть на велосипеді. — На

стривожений погляд Мелані я швидко додала: — Або громадським транспортом. Або навіть викликати *Uber*, якщо буде вже темно.

Вона розслабилася:

— Або можеш навчитися водити.

— Ні, — сказала я твердо, щоб вона замовкла. — Я спробувала всього один раз і була на волосок від того, щоб убитися чи віддати за борги все наше майно. Ні, дякую.

Мені досі снилися ночами кошмари про мою першу й останню аварію, в яку я потрапила, щойно отримавши права. Я врізалася в автомобіль, пасажиром якого був заклятий ворог мого тата, Марк Лонго. У результаті всього цього моїм батькам довелося дозволити Марку знімати свій фільм у нашому домі. І в мене не було жодного бажання повторити цей досвід.

Я спробувала глибоко вдихнути липке новоорлеанське липнєве повітря і зиркнула на Мелані, волосся якої вже розкуйовдилось, наче клоччя вати.

— Точнісінько, як у Чарлстоні, — сказала я, намагаючись стерти хвилювання з її обличчя.

Вона кинула на мене один зі своїх «маминих поглядів» — той, який означав, що вона чудово розуміє, що я й сама не вірю власним словам. Що, незважаючи на спільний тропічний клімат, у якому менш стійкі душі просто в'яли, Чарлстон із Новим Орлеаном були просто далекими родичами. Відголоски спільного походження чудово проявлялися в їхній архітектурі, пристосованій до палючої спеки та постійної загрози ураганів.

Те, наскільки різними були ці міста, було очевидно з їхніх прізвиськ: «Суцільний кайф» (*Big Easy*) та «Святе місто» (*Holy City*). Атмосферу Нового Орлеана найкраще описати словом «шалена», а Чарлстона — «вишукана» та «витончена». Мій новий дім, приймаючи занепад, пофарбувався би в неонові кольори та виставив себе на ганок.

У Чарлстоні поверх нього накинули б мереживну серветку.

У Чарлстоні є велетенські таргани. У Новому Орлеані таргани вміють літати. І обом цим містам знайшлося місце в моєму серці. Одне стало тим містом, звідки можна повернутися, а інше — містом, до якого бігти.

— Гей? Тут хтось є? — долинув із кухні чоловічий голос.

Ми з Мелані презирнулися.

— Це, мабуть, власник, — сказала вона, обережно переступаючи битою цеглою в бік кухні. — Ми тут!

Я не квапилася, бо той голос здався мені якимось неначе знайомим. І жодних добрих почуттів не викликав.

— О! — Цього разу голос долинув із дверей. — Це ти?

— О, — відгукнулася я, так само без ентузіазму.

Мелані почала щось говорити, а потім раптом замовкла, коли її погляд зупинився на чомусь за дверима. Очі її розширилися, і одразу ж десь усередині дому пролунав гучний тріск. Нас пронизав порив крижаного повітря — так, що все тіло вкрилося мурашками і жіночий вереск розітнув тихий полудень.

Розділ 2

— Залишайтеся тут.

Бо Раян — хвіст, що тягся за мною із моєї не-такої-вже-й-давньої юності, — перегородив двері на кухню майже так само надійно, як я відгороджувалася від нього у млявих спогадах про власне минуле. Хоча він був владним і надто любив командувати, саме він став свідком одного з найгірших днів у моєму житті та початку мого стрімкого й радісного шляху до самознищення. Мій єдиний рік навчання в Тулейні обернувся катастрофою, мої спроби розправити крила змінилися відкритими для всіх розгульними вечірками без пильного батьківського нагляду. Не надто вдалий вибір, якщо згадати про мої гени. Мої батьки цікавилися, чому в мене такі низькі оцінки. Але тільки після того, як моя сусідка по кімнаті зателефонувала їм і розповіла, що я знепритомніла на галявині перед гуртожитком і мене притягли додому якісь незнайомці — і це вже не вперше, — вони усвідомили, наскільки все жахливо. І що мені треба повертатися додому.

За шість років, що минули від нашої останньої зустрічі, Бо, очевидно, забув, що я не з тих людей, хто виконують накази, отримані від когось, — і особливо від нього. Я рушила до дверей, а Мелані — за мною слідом. Наша спільна нездатність дослухатися до вказівок була ще однією з тих речей, що нас об'єднували. Ми увійшли до передньої кімнати разом з Бо і водночас побачили побиті блакитні пляшки, чорнильними плямами розкидані по підлозі, і мініатюрну рудоволосу дівчинку, що притискала до губів руки з пофарбованими в рожевий колір нігтями.

— Це не я, — промовила вона крізь пальці. — Двері були відчинені, тож я зайшла, а потім пляшки з підвіконня, — вона показала рукою, — просто полетіли на підлогу.

— Мабуть, вантажівка проїхала, — сказав Бо.

— Мабуть, двері грюкнули, — водночас із ним вимовила Мелані.

— Джолін?

Її ім'я легко спурхнуло з моїх губ. Моя сусідка по кімнаті з Тулейна всміхнулася мені у відповідь. Завдяки її імені та полум'яно-рудому волоссю її неможливо було забути. І коли вона заговорила — я раптом

відчула, що мені знову вісімнадцять років і я стою в своїй кімнаті гуртожитку в Домі Жозефіни Луїзи, а моя нова співмешканка простягає мені саморобну ковдру, пояснюючи, що вони з бабусяю зробили таких по одній для мене та для неї, щоб наші ліжка пасували одне до одного.

— Ноло! — Вона міцно обійняла мене, її збризнуте лаком волосся притиснулося до моєї щоки, і хвиля знайомого аромату парфумів і пудри продовжувала огортати мене навіть тоді, коли вона відступила. — Побачити твоє гарне обличчя — це наче перцю до супу додати! Стільки часу минуло. Я писала, і ще писала, і знову писала — а ти, мабуть, жодного з моїх листів не отримала. І твій номер більше не обслуговується. Але щоразу, коли мама смажить курку, я згадую тебе і те, як ти приїхала зі мною додому в Міссісіпі і змусила нас скуштувати ту твою курку без м'яса...

Я підняла руку, щоб зупинити її, пам'ятаючи, що вона — справжня південна версія заводної балакучої ляльки з величезним репертуаром виразів і приказок, які просто не піддавалися поясненню, і що їй потрібно витратити завод, щоб угамуватися.

— Постривай хвилинку.

Я примовкла, перебираючи в думках численних слонів, що, наче в приказці, сповнювали кімнату навколо мене, найменшим із яких були розбиті пляшки та те, як вони впали.

Джолін, із повним макіяжем, незважаючи на спеку та вологість, дивилася мені в очі. Здавалося, що вона чекає — згоджуся я з такою нісенітницею, як пляшки, що самі падають за три метри звідти, де стояли, чи почну сперечатися. Я не зробила ні того, ні іншого. Натомість зосередилася на найважливішому для мене питанні. Повернувшись до Бо, майже ворожим голосом я поцікавилася:

— Що ти тут робиш?

— Я збирався поставити тобі те ж саме питання.

Він був високий, і комусь міг би здатися навіть гарним, і мене непокоїло те, що мені доводилося задирати голову, щоб подивитися йому в очі.

— Я збираюся купити цей будинок, — відповіла я.

І почула, як зітхнула в мене за спиною Мелані.

Світло-карі очі Бо примружилися, а куточки губ піднялися в дивній посмішці:

— Ну а я — власник цього будинку. І ти не можеш його купити.

— Що? — дружно перепитали ми з Мелані.

— Чому не можу? — задихнулась я.

Я не давала собі клопоту приховувати власне роздратування. Воно жодним чином не стосувалося теперішньої суперечки. Його викликало те, що я знову бачила його, і він, без жодних сумнівів, згадував чимало ганебних моментів із мого минулого.

— Бо я знімаю його з продажу. Просто зараз. Він більше не продається. У нас із бабусею є безліч інших будинків у Новому Орлеані та його околицях, які ти можеш купити. Але не цей.

Мелані виступила вперед:

— Бо! Я дуже рада знову тебе бачити. І я згодна, що цей будинок не підходить для Ноли. Можливо, ти можеш запропонувати...

— Ні. Я хочу саме цей будинок, — вперто мовила я.

Я не могла з певністю сказати, чому я така переконана: чи через те, що відчула, коли вперше ступила на ганок, наче будинок чекав на мене, як самотній старий, який сидить у темряві, чи тому, що я досі гнівалася на Бо з причин, яких не могла навіть пояснити, і мені кортіло з ним сперечатися.

— Бо цей будинок небезпечний. Його треба знести.

— То чому його виставили на продаж?

Мелані з Бо презирнулися, і тим часом уперед ступила Джолін. Вона простягла Мелані руку:

— Ви, звісно ж, не пам'ятаєте мене, місіс Тренголл, — я жила з Нолою в одній кімнаті на першому курсі. До того, як вона на другому курсі перевелася.

Я була вдячна за те, як пом'якшено вона описала те, що тоді сталося. Разом із рудим волоссям мені насамперед запам'яталася доброта Джолін.

Замість того щоб потиснути їй руку, Мелані обійняла її. Без жодного сумніву, вона згадала, як багато чим ми всі завдячували Джолін Маккенні.

— Безумовно, я тебе пам'ятаю. — Вона обернулася до мене: — Ми досі згадуємо тебе щоразу, коли чуємо ту пісню, чи не так, Ноло? — Голос Мелані здригнувся.

Я ковтнула, шкодуючи про це.

— Звісно. — Я змусила себе усміхнутися. — Джолін — просто як у тій пісні Доллі Партон. Як добре знову тебе бачити. Вибач, що не відповідала. Я просто була дуже зайнята, й...

Джолін махнула на мене наманікюреною рукою:

— Не треба пояснювати. Я так і подумала, що ти зайнята, як однорукий шпалерник, і відповіси, коли зможеш.

Бо знервовано кашлянув:

— Слухайте, будинок не продається, тож...

Не звертаючи на нього уваги, я зосередила всю увагу на Джолін:

— Що ти тут робиш?

— Я працюю на Бо. На Бо та його бабусю Мімі. У «JR-Нерухомості». Вони скуповують старі будинки та будівлі, над якими треба попрацювати, реставрують і ремонтують їх, а потім продають. Я щойно отримала ступінь магістра зі збереження пам'яток у Тулейні, із сертифікатом зі сталого розвитку нерухомості. Один із викладачів розповів мені про цю вакансію, і я зрозуміла, що це — саме те, що мені треба. — Вона перевела погляд з мене на Бо, а потім назад: — То ви знайомі одне з одним?

— Це той хлопець, через якого згоріла гітара моєї матері.

— Це та дівчина, яку назвали на честь міста, де вона була зачата.

Джолін витріщила очі.

Мелані стала між нами з Бо — мабуть, задля попередження небезпеки.

— Ми познайомилися з Бо ще в Чарлстоні, — сказала я, — коли він був старшокурсником Американського коледжу будівельних мистецтв і працював у антикварному магазині моїх дідуся й бабусі. Він дивовижно реставрував нашу залізну огорожу.

Мелані трохи скривилася — безсумнівно, згадавши, скільки це коштувало. Це було єдине, що заважало їй беззавітно захоплюватися старими будинками, — величезні витрати на їх утримання. Мелані говорила, що це ніби копати яму та просто кидати в неї все зі свого банківського рахунку.

— Ти забула зазначити, що я саме рятував твоє життя, витягаючи тебе з того палаючого будинку, — сказав Бо. — Мені здавалося, що це важливіше за гітару.

— А ти забуваєш, що я запросто могла б схопити її, перш ніж ти витяг мене з того вікна.

Мелані поклала руку мені на плече. Вона розуміла, що означала для мене ця гітара — єдина пам'ять про мою покійну матір. Але — як часто потім мені нагадувала Мелані — Бо врятував мені життя (хоча я вперто залишалася переконаною, що він міг урятувати і гітару). Та взагалі вона багато на що закриває очі, коли мова заходить про Бо Раяна. Було легко не помічати його владний, надокучливий характер і невдалі обставини, через які він двічі опинявся не в тому місці саме вчасно, щоб урятувати мене від моєї власної дурості. І хоч я й розуміла, що це просто сміховинно, усе одно не знайшла в собі сили пробачити його.

— Зосередьмося на будинку, добре? — запропонувала Мелані. — Очевидно, що його стан зайшов занадто далеко, щоб його розглядати як...

Я похитала головою:

— Зовсім ні. Він настільки дешевший за мій бюджет, що в мене залишиться купа грошей на ремонт. Господар уже сказав, що я ще рік можу помісячно орендувати квартиру на Бродвеї, в якій живу зараз, — тож цейтноту не буде. — Я подивилася на Джолін, убачаючи в ній потенційну поплічницю. Обнявши її за плечі, я провадила далі: — І я впевнена, що Джолін із задоволенням поділиться зі мною досвідом і контактами.

Джолін усміхнулася, а потім поглянула на Бо, скрививши капризно гримаску:

— Я ще новенька у цьому, але Бо працює з Центром ресурсів збереження. Я впевнена, що в нього також знайдуться для тебе корисні контакти.

— Це не має значення, — кинув він. — Будинок усе одно не продається.

Мелані стежила поглядом за чимось на сходах.

— Послухайте, а чому б нам не піти кудись посидіти, обговорити це за чашечкою кави? У мене ноги болять, — раптом сказала вона.

Я зрозуміла, що є інша причина, чому вона хоче звідси піти. Ноги Мелані повинні були б стікати кров'ю й водночас горіти, щоб вона сказала, що взуття на підборах було поганою ідеєю.

— Нема чого обговорювати, — відповів Бо. — Цей будинок належить мені, і він не продається.

Я закинула голову назад, щоб зазирнути йому в очі:

— Ну а ось тут, у переліку нерухомості для продажу, сказано, що продається. І я просто зараз телефоную своїй агентці, щоб почати обговорювати угоду.

Він не встиг нічого відповісти, як Джолін сказала:

— Просто поруч, на Бургунді, є чарівне кафе.

— Веганське? — запитав Бо. — Я підозрюю, що Нолі досі подобається паперова, а не справжня їжа.

— Я впевнена, що зможу щось там собі знайти, — сказала я не так роздратовано, як було б треба.

Він пам'ятав про мене щось, що не було жалюгідним. Це, мабуть, означало, що він міг пригадати про мене більше, ніж мені хотілося б, але принаймні ця частина була з більш раннього часу, до того, як почалося найгірше.

— Добре, — сказала я. — Але я не передумую.

Мелані мало не випхала мене за поріг, а сама квапливо спустилася сходами, щоб разом із Джолін почекати на тротуарі, доки я замкну двері. Бо простягнув руку, щоб узяти ключ, але я, не звертаючи на нього уваги, поклала ключ у свій рюкзак. У мене за спиною задзвеніла музика вітру з синього депресійного скла, що звисало з іржавого гака на дашку над ганком, хоча жодного вітру не було. Я побачила, як Бо та Мелані презирнулися. Джолін нічогісінько не помітила, підфарбовуючи губи, але мене це не стривожило. Здавалося, наче дім подавав мені сигнал про те, що нам із ним судилося бути разом.

Як для жінки, в якій нібито боліли ноги, Мелані крокувала доволі швидко й цілеспрямовано. Можливо, передчуваючи випічку та каву з молоком, але якась частина мене казала, що моя названа мати намагається опинитися якнайдалі від того будинку.

Жовта будівля, в якій розташовувалася кав'ярня «Кому кави?», стояла на розі вулиць Бургунді та Мандевілл неподалік від будинку, на вулиці Дофін, — ще одна ознака того, що той креольський котедж просто створений для мене. Живучи з Мелані, я стала якимось типу кавовим снобом і — хоча я нізащо в цьому не зізналася б — любителькою солодкої випічки. Це почалося, коли я взялася їсти, а не викидати всю контрабанду, приховану Мелані, заміняючи її моїми хлібцями виробника *Wasa*. Тепер я жадала пончиків, як миша сиру, але їла їх потайки — і цього було достатньо, щоб цілком усе заперечувати.

Але власні помилки навчили мене: деякі пороки таки варто замінити іншими.

Тротуаром біля кафе були розкидані столики, порозкривані над ними червоні парасолі поглинали сонячне тепло, жовті прив'язлі квіти красувалися в горщиках у самому центрі. На одному з вікон висів плакат «Прокидайся із ароматом кави», а під ним була намальована чашка кави, над якою кружляла біла пара. На крейдяній дошці біля входу повідомлялося: «Ніколи не пізно розпочати день заново».

Ми увійшли в подвійні двері з червоного дерева та скла. Тепло-жовтий колір, рясно прикрашені стіни та алюмінієва стеля викликали у мене відчуття, ніби я повернулася назад у часі, а від аромату кави, змішаного з пахощами солодкої випічки, рот сповнився слиною. Я почула, як Мелані ковтнула поруч зі мною.

— Я взагалі їсти не хотіла, — сказала вона. — А тепер помираю з голоду.

— За кавовий торт із кав'ярні «Кому кави?» таки варто померти. І за їхній банановий хліб. І за кекси. Боже правий, тут немає нічого, чого варто було б уникати через калорії, — сказала Джолін.

Ми зробили замовлення, а потім сіли за один зі столиків надворі. Я, опираючись бажанню поїсти, замовила лише каву з льодом — без кофеїну та з соєвим молоком, — щоб притискати чашку до обличчя, намагаючись охолонути. Хоча насправді мені потрібно було впасти у фонтан. Так само, як і Мелані, судячи з її розкуйовдженого волосся.

— Почуваюся точнісінько як удома, — сказала вона, узявши ложечку та покуштувавши шматочок збитих вершків зі своєї кави з молоком. Іще вона замовила шматок кавового торта — з однією виделкою й без додаткових тарілок. Я звикла до того, як Мелані повласницьки ставиться до своєї їжі, але звернула увагу, як Джолін кілька разів поглядала на той липкий смаколик.

— Навіть не проси, — застерегла я її. — Бо залишишся зі шрамами від виделки на долоні.

Мелані зробила ковток кави, — так, щоб їй не довелося брехати.

Я обернулася до Бо, збираючи докупі всі поради моєї багатостраждальної психотерапевтки щодо опору негативу. Слід визнати, що вона допомогла мені впоратися із найгіршими проблемами. Не її провина, що я народилася надто впертою, щоб помічати решту. Я шкодувала, що поряд немає мого тата. Він мав

звичку вселяти страх у чоловіків, які наважувалися надто наблизитися до мене, — хоча єдиним винятком тут був Бо. Джек мав хист ділити кожен проблему на частини, до кожної з яких нескладно було відшукати розв'язку. Але зараз він був у Лондоні, у промотурі свого останнього міжнародного бестселера. Тут були лише ми з Мелані, яка явно не хотіла, щоб я купила той будинок. Залишалася Джолін, що саме вдягала на голову капелюх із широкими крисами, який витягла зі своєї величезної сумки.

— Отже, — почала я, — продається будинок. Я хочу його купити. Можу заплатити повну ціну. Я не розумію, у чому тут проблема.

Мелані з Бо ще раз презирнулися. Він посовався в кріслі.

— У тому районі хочуть збудувати громадський центр. Ми з бабусею вважаємо, що той будинок стане чудовою благодійною жертвою для спільноти.

— І коли ж це ви ухвалили таке рішення? До того, як ти мене побачив, чи після? Бо ви мали бути вилучити його зі списку *MLS*, перш ніж я його побачила. А тепер уже пізно.

— Це просто... не для тебе. Якщо його не знесуть, я думаю, що одна з багатьох реставраційних фірм у місті може купити його для відновлення. Це велика робота.

Я схрестила руки.

— Тож, оскільки я самотня жінка, ти думаєш, що я не зможу з цим упоратися?

Мелані застерезливо поклала долоню мені на руку.

— Ноло, мені здається, що він взагалі не про це говорить. Просто є дещо... у цьому будинку, про що ти, можливо, не знаєш, але воно може зробити життя там... складним. І я зараз говорю не про шкідливих термітів.

— Якщо під словом «дещо» ти маєш на увазі неспокійних духів, ти знаєш, що вони мене не турбують. Я живу в будинку з привидами з чотирнадцяти років, тож для мене було б навіть дивно, якби зі мною поруч не було їх хоча б пари штук. Я нечутлива до них. А Бо колись витрачав майже все своє дозвілля на подкасти, у яких розвінчував так званих екстрасенсів, тому я не розумію, у чому проблема.

Я зиркнула на Бо:

— Ти кажеш, що ваш бізнес полягає в тому, щоб купувати старі будинки та реконструювати їх. А не зносити. Очевидно, та робота

виявилася для тебе заскладною, тож, можливо, ти просто трохи заздриш, бо мені вона до снаги, а тобі — ні. Добре. Я закінчила школу з найвищими балами в класі, тож розумію, що таке конкуренція. Але, будь ласка, не будь таким дріб'язковим.

Джолін витягла зі своєї величезної сумочки компактну пудру з монограмою й відкрила її.

— Будинок моєї сім'ї в Міссісіпі був побудований у 1839 році, — продовжувала я, — тож у ньому є багато спогадів. Усі старі будинки такі. Я думаю, що то і є справжні примари. Я ніколи не бачила привидів — і це добре, бо я виховувалася, не вірячи в них, — але я завжди мала відчуття, що наш дім сповнений спогадами, здебільшого приємними.

Джолін закінчила пудрити ніс і тепер розглядала Бо своїми величезними зеленими очима; саме через ці очі та руде волосся її мати вирішила, що це гарна ідея — дати їй ім'я Джолін.

— Гадаю, якщо ти не продаси будинок Нолі — ти ніби бджолиний рій роздратуєш, бо це справді схоже на дискримінацію. — Джолін усміхнулася мені. — Доки ви всі сперечалися, я думала, що це може бути мій перший проєкт і я можу запросити свого друга з журналу «Новий Орлеан» написати історію про команду, яка під керівництвом жінки реставрує будинок у Мариньї. Це була б безкоштовна реклама «JR-Нерухомості» і водночас — хороший піар.

Вона поклала наманікюрені руки на стіл.

— І коли вже тут ніхто не переймається через привидів — не повинно виникнути жодних проблем із тим, щоб оновити той будинок та оселитися в ньому. — Вона кинула пудру назад у сумочку й закрила її. — Навіть із такою його історією.

Лише ми з Мелані здавалися здивованими. Очевидно, Бо знав, що має на увазі Джолін.

— Такою його історією? — перепитала Мелані.

Вона шалено сіпала вгору-вниз перекинутою через коліно ногою — за однією з багатьох своїх дивних звичок, — від чого стіл тремтів.

Джолін обернулася до Бо:

— Ти їм не розповідав?

— Ні. — Він цідив слова, ледь розтуляючи губи. — Бо якщо Нола не купить будинок, це не має значення.

— Що не має значення? — поцікавилася я.

Ми всі чекали, повернувшись до Бо.

Він набрав у груди повітря:

— Це, гм... це те, що ми в нашому бізнесі називаємо, гм...

— Будинок з убивством, — закінчила Джолін.

І саме в цю мить повітря сколихнув грім, і порив вітру, просякнутий запахом дощу, підхопив нашу червону парасольку й поніс її тротуаром. Вона полетіла, перекидаючись і обертаючись, наче одержима, і за мить зникла за рогом.

Розділ 3

Ми з Мелані та Джолін сиділи за маленьким обіднім столом у моїй квартирі в багатопверхівці в центрі міста на трьох із п'яти різномасних стільців, що залишилися тут від попередніх мешканців, разом із великим, укритим подряпинами, дерев'яним учительським столом, зробленим десь у шістдесятих роках, і канапою, старшою за мене. Сонце, наче соромлячись, визирало з-за сірих хмар. Неочікувана гроза закінчилася так само швидко, як і почалася, і тепер промоклим містом Півмісяця оволоділа спека, і пара сповнювала вулиці, наче вигнані демони.

Я простягла руку до кондиціонера у вікні, що гуркотів біля нас, і виставила його на максимум. Я була впевнена, що вигляд маю такий само покошланий, як Мелані, і старанно відводила погляд, щоб випадково не побачити власне відображення у вікні. Зачіска Джолін досі була бездоганною, доводячи, що лак, яким вона її зафіксувала, був справді якісним. Вона, жителька Півдня, усе життя тренувалася боротися з вологістю. Мені ще багато чого треба було навчитися, бо за роки в Чарлстоні я звикла завжди мати під рукою резинку для волосся, і мені припадало ходити з хвостиком із травня по вересень.

Від самого повернення до моєї квартири, після того як ми швидко вшилися з «Кому кави?», Джолін передивилася цілу купу «висяків» і нерозкритих убивств на ютубі та по всьому інтернету. Це, вочевидь, було її хобі, вона навіть не вдавала, ніби його соромиться, і в мене зникли всі сумніви, коли отримана таким чином інформація виявилася набагато повчальнішою, ніж невпорядковані факти та заблюрені зображення, які можна було знайти в новинах за кілька попередніх десятиліть.

— Ти впевнена, що це саме той будинок? — запитала Мелані, спираючись на плече Джолін.

Вона мружилася, намагаючись щось прочитати на екрані ноутбука. За весь той час, що я знала Мелані, та ніколи ні перед ким добровільно не вдягала окуляри.

Джолін повернула комп'ютер екраном до нас.

— Це фотографія будинку з газети 1964 року. Це ж точно він, правда?

Я кивнула. Навіть без усього гамузу на ґанку я впізнала той будинок. І це підтвердило те, що ми намагалися з'ясувати — це безумовно був будинок убитої.

— Була лише одна жертва, і вона була жінкою? — Мелані примружилася ще дужче.

— Так, мем.

Мелані просила Джолін називати її просто на ім'я, без слова «мем», але на суворе виховання мами з Півдня не можна було просто махнути рукою.

— Молода жінка — Жанна Бруссар, двадцять років. Вона жила в будинку зі своєю двоюрідною сестрою Луїзою. Обидві були продавщицями-консультантками в «Мезон Бланш» у центрі. — Джолін повернула ноутбук назад до себе і якусь мить помовчала, читаючи. — Луїза знайшла тіло Жанни на сходах, коли повернулася з побачення. Її задушили. Не було жодних ознак сексуального насильства, і злочинця так і не спіймали.

— Не спіймали? — Рука Мелані потяглася до шиї.

— У цій статті написано, що ні. Я можу покопатися глибше, якщо ви справді хочете дізнатися більше. У мене є знайомий, який міг би надати нам доступ до поліцейського звіту. — Джолін трішечки почервоніла.

— Знайомий? — перепитала я.

— Так. Джексон Лендрі. Він виріс у Метері й вивчав юриспруденцію в Тулейні. Він громадський захисник, тож знає багатьох поліцейських. Я впевнена, що він буде радий допомогти. — Вона почервоніла ще яскравіше.

— Ви зустрічаєтеся? — поцікавилася Мелані.

Шлюб із моїм татом явно зробив її безнадійно романтичною. Її улюбленим заняттям став перегляд фільмів на каналі *Hallmark*. Іноді я приєднувалася — щоб скласти їй компанію, а не тому, що мені насправді подобалися сентиментальні романи та хепі-енди. Можливо, тому що за свої двадцять шість років я вже бачила забагато доказів того, що не кожна історія має щасливий кінець.

Джолін похитала головою:

— Ми просто друзі. Познайомилися на вечірці на Марді Гра минулого року вдома в спільної подруги і час від часу просто

зависаємо з тією самою компанією. Він, гм, ніби зустрічається з тією нашою спільною подругою, Карлі.

— Ніби? — перепитала Мелані.

— Вони часто розбігаються, а потім знову збігаються. Саме тоді, коли після їхнього чергового розриву я починаю думати, що в мене є шанси, Карлі починає кліпати до нього своїми віками, як жаба під дощем, — і Джексон знову наче в тумані. Вони познайомилися на юридичному факультеті — вона юристка в приватній фірмі. І ще відтоді вони майже пара.

— Ах, розумію, — зітхнули ми з Мелані в один голос. Ми точно передивилися разом забагато фільмів *Hallmark*.

— То можеш попросити його покопатися трохи глибше? — Я сіла пряміше, думаючи про можливості, які відкриває знайомство Джолін із адвокатом. — І коли вже візьмешся за це, може, запитаєш його, як найкраще уламати Бо й купити будинок, призначений для мене?

Мелані посовалася на стільці, але зуміла промовчати.

— На перше запитання — так. А на друге — точно ні. Джексон — громадський захисник, а не чудотворець. Я не так давно знаю Бо, але він упертий, що той віслюк. Достатньо послухати один епізод його подкасту, щоб це зрозуміти. Можливо, якби в нас знайшлася причина, з якої він міг би раптово передумати — ми могли б із цим щось зробити. Але відтоді, як я почала працювати в «JR-Нерухомості», той будинок оглядали десятки людей — і я вперше чую, щоб він висловлював заперечення. — Вона знизала плечима. — Мабуть, ця відмова тільки для тебе. — Вона кліпнула очима кілька разів, ніби чекаючи, що я розповім їй щось іще.

Мелані відкашлялася й скося зиркнула на мене.

— Я думаю, що Бо переймається через безпеку Ноли. — Вона застережливо стиснула мою руку. — Ми знайомі з Бо вже багато років, і він насправді неначе частина нашої сім'ї.

Я витріщилася на неї:

— Серйозно? Адже...

Мелані ще міцніше стиснула мою руку, змушуючи закрити рота. І вела далі:

— Нола завжди трохи... Притягувала нещасні випадки, і Бо неодноразово вдавалося її врятувати, доки вона собі не нашкодила. Мабуть, він вважає, що той будинок — небезпечна зона для Ноли.

І я не те щоб із ним не згодна. Можливо, краще було б нам передзвонити тій агентці з нерухомості — як її там... Алі? — щоб подивитися ще якісь будинки.

Я встала, і мій стілець, рипнувши об підлогу, від'їхав назад.

— Ні. Я шукала ідеальний для себе будинок — і я його знайшла. Я доросла жінка, я вмю робити ремонти, і в мене є свій власний пояс для інструментів. Які б там небезпеки ви з Бо собі не нафантазували — я запобігливо зиркнула на Мелані, — мені байдуже. Немає жодного значення, що в тому будинку когось убили. Мені цікаво, звісно, але це було дуже давно і не має до мене жодного стосунку. Хто б не скоїв той злочин у 1964 році, він, скоріш за все, уже мертвий або занадто старий, щоб заподіяти мені якусь шкоду.

— Навіть якщо в тому будинку можуть зберігатися погані спогади? — Бездоганне чоло Джолін стривожено зморщилося.

— Байдуже, чи є там погані спогади, привиди, що заблукали, чи чари вуду — я не чутлива до всього цього. Я закохалася в той будинок, і мені потрібно знайти спосіб зробити його своїм. Я почувуюся так, ніби мені простягнули коробку пончиків — і закрили кришку просто перед моєю рукою, і я не встигла собі жодного взяти. — Помітивши збентежений погляд Мелані, я виправилася: — Я маю на увазі коробку батончиків із тофу. Або веганських кексів. У будь-якому разі — відчуття однакові.

— Не зовсім, — пробурмотіла Мелані.

Джолін обережно закрила ноутбук.

— Шкода, що в той будинок іще не можна заселятися. Я збиралася вмовити тебе здати одну зі спалень на верхньому поверсі. Наприкінці місяця закінчується договір оренди будинку, в якому я живу з трьома подругами на вулиці Віллоу, і мені потрібно шукати нове помешкання. Ми з тобою прожили в одній кімнаті цілий рік, і, як на мене, були хорошою командою. І якщо нам удасться вмовити Бо — ми працюватимемо разом, тож було б дуже зручно, якби ми ще й жили разом. У мене є машина, — додала вона, ніби щоб підсолодити угоду. — Утім, це все байдуже. Там поки що ніхто не житиме. Ну хіба крім термітів.

Я знову сіла за стіл, підперши підборіддя руками, і, відбиваючи по щоках пальцями ритм, замислилася. Поглядом я втупилася в старомодний телефон — рожевий, наче він належав якійсь принцесі,

він досі стояв у цій квартирі, хоча стаціонарного зв'язку там уже й не було. Змотаний кабель лежав за столом, а порожня розетка дивилася на кімнату, одним здивованим оком розглядаючи цей дивний новий світ, для якого вона стала застарілою.

— Знаєш, — сказала я, — у мене тут три спальні. Крім своєї, я використовую задню як кабінет і музичну кімнату, але середня стоїть порожня. Тут живуть здебільшого компаніями, тож може бути гамірно, запобіжники перегорають, якщо одночасно ввімкнути більше одного фена, а три спальні на поверху під нами займають троє старшокурсників, тож із паркуванням та єдиною під'їзною дорогою може бути проблема. Але орендна плата невисока, і можна легко дістатися майже куди завгодно — для мене це компенсує все. Я саме шукала співмешканку, тож якщо ти хочеш...

— Юху-у-у! — вигукнула Джолін, плескаючи в долоні з бездоганно прямими пальцями, як та чірлідерка, якою вона колись була. — Я прокинулася сьогодні з відчуттям, що цей день буде чудовим, і це було ніби веління долі, коли ми зіштовхнулися в тому будинку. Бо мав би зараз щось сказати про те, як усе це можна пояснити, але я от хочу думати, що десь тут причаївся за завісою чарівник.

Я посміхнулася цим її словам, ніби йшлося про «Чарівника країни Оз», пригадавши її захоплення тим фільмом, а також те, що в неї була пара червоних блискучих туфель, а над її ліжком у гуртожитку висів плакат із зображенням жовтої цегляної дороги з написом: «Немає місця кращого, ніж рідний дім».

Мелані встала й поглянула на свій *Apple Watch*, а потім на телефон. Ми з татом сто разів пояснювали, що вони завжди будуть синхронізовані, але їй — як справжній Мелані — завжди потрібно було двічі пересвідчитися, що вона знає точний час.

— Мені треба їхати в аеропорт десь хвилин за п'ятнадцять, і ще потрібно скласти речі та викликати *Uber*. — Мелані м'яко усміхнулася мені: — Я рада, що принаймні питання зі співмешканкою вирішилося. Тільки хотілося б... — Вона примовкла, ніби пригадавши свою обіцянку, але все ж промовила: — Я думаю, що тобі варто подивитися більше будинків, Ноло. Я б залишилася, якби могла, але не можу пропустити фортепіанний концерт Джей Джей та Сари, тим більше, що й Джека немає. Я сподівалася, що ми до сьогодні вже знайдемо потрібне житло...

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ